

Het eerste afspraakje

Shakespeare heeft het ons nooit willen vertellen, maar ook Romeo en Julia hadden, ver voordat ze er een puinhoop van maakten met dat gif, een geheim afspraakje in een barretje in de buurt van de arena van Verona; en ongetwijfeld gingen Mickey en Minnie Mouse, voordat ze zich dood gingen vervelen (ja, kom op, ze vervelen zich, dat is duidelijk), naar een drive-in om een politiefilm te gaan kijken omdat hij dat wilde; zelfs Roger en Jessica Rabbit hebben, voordat het grote konijn verstrikt raakte in dat vreselijke verhaal over misdrijven en pekewater, met elkaar afgesproken in een tentje in Toontown om een hotdog te verorberen die droop van de mosterd. Alle stellen ter wereld zijn hun liefdesreis begonnen met een eerste afspraakje. Gepland, toevallig, geënceneerd of stiekem, dit is het spannendste moment, een theatervoorstelling zonder script en zonder toeschouwers, met slechts twee personages die druk bezig zijn hun schaarse sterke punten te benadrukken en hun talloze zwaktes te verbergen. Soms lukt hun dat uitstekend en schiet Cupido zijn smachtende pijl af, en soms ook niet.

Cupido miste duidelijk doel tijdens mijn eerste moeizame etentje met Claudia, die later mijn vrouw zou worden. Het was zo'n rampzalige avond dat ik me elk detail en elke opmerking herinner als de dag van gisteren. Na een vluchtige kennismaking op het feest van een paar gemeenschappelijke vrienden was het me gelukt haar te overreden samen uit eten

te gaan. Ik denk dat ze eerder uit beleefdheid instemde dan uit oprechte belangstelling voor mij. Ik had daarentegen heel veel belangstelling voor haar en daarom had ik het decor met zorg uitgezocht: een romantisch restaurantje in het historisch centrum, gespecialiseerd in vlees van de grill, worst van *cinta-senese* varkens en buffelmozzarella, het bewijs dat God bestaat en in Caserta woont. Ik wilde zeker geen slecht figuur slaan. Ik ging Claudia stipt op tijd bij haar thuis ophalen. Ik had zelfs de Corolla laten wassen, een historische en traumatische gebeurtenis voor mijn gehavende, trouwe automobiel. De hele rit vermeed ik het om mijn tafelenoot iets te verklappen over het gastronomische Eden waarheen ik haar zou katapulteren. Ik wilde dat het een verassing was. En dat was het.

Zodra ze een blik op de kaart wierp, verbleekte ze onder haar blusher, maar als doorgewinterde actrice deed ze net alsof ze niet kon besluiten welke van de vele heerlijkheden ze zou eten. Toen de ober kwam, was ik – tegen alle regels van goed fatsoen in – degene die als eerste bestelde. Ik had behoorlijk veel trek en vroeg om een voorgerecht op basis van *pata negra* en verschillende kazen, gevolgd door fettuccine van eierdeeg met een saus van wild zwijn en als klapstuk reepjes gebraden vlees met aardappels uit de oven. Alleen om te proeven.

Claudia vertrok geen spier en vroeg slechts om een bord wilde sla, rozijnen en pijnboompitten, vrolijk gevolgd door een aangemaakte groene salade. Ik dacht: getver, weer zo'n actrice die op haar lijn let en permanent op dieet is. Maar een paar minuten later, terwijl ik me volpropte met *squacquerone*, onthulde Claudia me de verschrikkelijke waarheid.

'O ja, ik ben trouwens veganist.'

Ze zei het alsof het een voor de hand liggende mededeling

was. Bijna alsof ze wilde zeggen: ‘Hoezo, wist je dat dan niet?’

Nee, dat wist ik niet, troela, zou ik je anders hierheen hebben meegenomen, naar het Disneyland van de vleeswaren?

Ik bleef een paar tellen roerloos zitten met een beetje kaas om mijn mond. Op dat moment begreep ik dat het voor een menselijk wezen mogelijk is om in de toekomst te kijken: ik, de nieuwe Nostradamus, wist namelijk zeker dat Claudia en ik niet met elkaar naar bed zouden gaan. Haar veganistische, maagdelijke mondholte zou niet eens in de buurt komen van mijn vleselijke, gulzige lippen. Het bereiken van het begeerde erotische doel zou net zo’n opgave voor me zijn als kreupel en zonder zuurstoftank de Mount Everest beklimmen. Ik legde mijn vork op mijn bord en vroeg met een zwak stemmetje: ‘Echt overtuigd veganist?’

Die vraag was niet al te snugger. Veganist zijn is een status, geen gemoedstoestand. Het is net zoiets als slank, klein, kaal of dood zijn. Niemand zou ooit vragen: ‘Is je zwager overtuigd kaal?’ Of: ‘Is je schoonmoeder overtuigd dood?’

Kaal betekent kaal. Dood betekent dood. Veganist betekent veganist. Punt uit!

Claudia antwoordde dan ook terecht: ‘Nee, ik ga een keer per week jagen in het bos, vang een reebok, wurg hem en rijg hem aan het spit.’

De sarcastische repliek die ik verdiend had.

Dus ze was veganist. Een fundamenteel gegeven dat ik niet op tijd had doorgekregen om een doeltreffende culinaire verdedigingstactiek te bepalen. Ik keek verloren om me heen. Het restaurant hing vol haken met hammen, mortadella’s en kazen. Toen ze binnenkwam, zal ze wel gedacht hebben dat ik een grap met haar uithaalde of haar wilde provoceren. Ik moest mezelf meteen vrijpleiten.

‘Dat wist ik niet, ik zweer het je.’

‘Dat dacht ik al. Maak je om mij geen zorgen. Blijf jij maar gewoon kadavers eten, als je die lekker vindt. Ik ben democratisch.’

Kleine onderbreking. Die laatste zin van haar was een aperte leugen, echt iets wat je zegt tijdens een eerste afspraakje. Ze was helemaal geen voorstander van democratische voeding. ‘Niet-veganisten’ behoren volgens mijn vrouw tot een inferieur ras, ze zijn een wijdverbreide sekte van bloeddorstige moordenaars die het verdienen de rest van hun leven in droefenis en armoede door te brengen of voor eeuwig te worden opgesloten in Alcatraz, dat speciaal daarvoor weer opengaat. Helaas zou ik daar echter pas veel te laat achter komen.

Om me toch een houding te geven keek ik walgend naar de overgebleven plakken pata negra op mijn bord en gebaarde naar de ober dat hij alles weg mocht halen. Ik moest de situatie zien te redden, maar wist dat ik me op een terrein begaf waar meer mijnen lagen dan in de Irakese woestijn.

‘Dus jullie veganisten eten geen vlees, net als vegetariërs, klopt dat?’

Ik geef toe dat ik destijds niet bijster goed op de hoogte was van het onderwerp.

‘Ja,’ antwoordde ze, ‘maar ook geen enkel ander product waarvoor dieren hebben moeten lijden, zoals melk of honing.’

‘O, ook geen honing?’

‘Natuurlijk niet, arme bijen.’

Arme bijen. Een veelzeggende opmerking. Ik had met het reactievermogen van Usain Bolt van mijn stoel moeten opstaan en met grote passen de Romeinse nacht in moeten vluchten zonder zelfs maar de rekening te betalen. Dat deed ik niet en ik vraag me tot op de dag van vandaag af waarom

niet. In plaats daarvan vroeg ik met geveinsde nieuwsgierigheid: ‘Maar... wat eten jullie dan?’

‘Al het andere. Zaden, granen, peulvruchten, fruit, groenten. Weet je dat wij mensen de darmen van herbivoren hebben en niet van carnivoren?’

Opeens ging ik, *woesjjj*, terug in de tijd, naar het Nomentano-atheneum, waar ik bij de lessenaar werd overhoord door de hardvochtige lerares Adelaide Cotti Borroni, die me haatte. Natuurlijk stond ik op het punt mijn gebruikelijke zware onvoldoende te krijgen. Een welverdiende 2 op mijn cijferlijst. Ik probeerde tegen te werpen: ‘Hè? Wij zijn toch omnivoren?’

‘Nee. Oorspronkelijk niet, althans. Onze darmen zijn zo’n acht meter lang, terwijl die van bijvoorbeeld een leeuw maar drie meter zijn. Een lange darm is een kenmerk van een herbivoor.’

‘O, kun je nagaan, dat wist ik helemaal niet...’

‘We kunnen vlees niet goed verteren,’ preciseerde Claudia, ‘omdat het tijdens de lange route in ons organisme tot ontbinding overgaat.’

Volmaakt synchroon met het woord ‘ontbinding’ zette de ober triomfantelijk de fettuccine met wildzwijnsaus voor me neer. Ik keek er met een misselijk gevoel naar.

‘En ook koemelk is voor ons moeilijk te verteren,’ vervolgde Claudia. ‘We hebben de enzymen voor lactose niet meer als we groter worden. Dat kan allerlei bijverschijnselen veroorzaken, zoals een opgeblazen buik of hoofdpijn. Om nog maar te zwijgen over hoe ons organisme ontstoken raakt door caseïne.’

Ik kon maar niet geloven dat de avond deze wending had genomen en dat caseïne echt het onderwerp van gesprek was.

Waar heb je het gisteren met Claudia over gehad?

Voornamelijk over de schadelijke effecten van caseïne!

Ik zocht naar houvast om geen stommetje te hoeven spelen.
'Zo heb ik vrijwel elke ochtend hoofdpijn, maar dan neem ik een ibuprofenetje en is het zo over.'

'Wat eet je als ontbijt?' vroeg ze op een toon alsof ze het antwoord al wist.

'Meestal een beker melk met biscuitjes, geroosterd brood met boter en jam en soms, maar niet altijd, een banaan.'

Ze keek me aan met een blik die het midden hield tussen walging en ongeloof.

'Je maakt toch zeker een grapje?'

'Nee. Maar soms, als ik het niet op tijd red, ga ik naar de bar en bestel een latte macchiato met een maritozzo.'

'Wat is een maritozzo?'

'Dat is een Romeinse specialiteit, een zoet broodje, zo groot als een pistoletje, dat doormidden wordt gesneden en gevuld wordt met slagroom.'

Stilte.

Door een wreed geluidstoeval zei niemand in het restaurant op dat moment een woord. Ik hoorde slechts het oorverdovende kloppen van mijn hart, dat bol stond van de adrenaline.

Ik moest mezelf terug worstelen. Ik zou niet bij de eerste tegenslag opgeven.

'Maar die maritozzo, dat doe ik hooguit één keer per week. Gewoonlijk kies ik voor een donut.'

'Zo'n gefrituurde met suiker erop?'

'Dat zijn de enige die ik ken.'

'Sorry, maar ik ontbijt nooit in een bar, dat is een kapitalistisch gebruik waar ik echt niks van snap. Waarom zou ik staand moeten ontbijten, ingeklemd tussen bezwete onbekenden, en vet, kankerverwekkend voedsel van dubieuze herkomst moeten eten? Een raadsel.'

Goed, ze had zojuist een van mijn mooiste herinneringen om zeep geholpen: opa en ik die samen gingen ontbijten in de bar bij zijn huis. Grotemensenontbijt noemde ik dat. In werkelijkheid probeerde mijn lievelingsbejaarde me zonder dat ik het wist te vermoorden. Ik deed een poging tot een pro-Deoverdediging voor alle bars en alle Italiaanse opa's: 'Maar je moet toch toegeven dat sommige dingen in de bar dan misschien wel slecht voor je zijn, maar toch heel lekker smaken en dat je ze thuis nooit maakt... Wie maakt bijvoorbeeld zelf sandwiches of croissants?'

'Heel lekker, zeg je? Waarom zou ik dingen heel lekker vinden die een oneindige hoeveelheid stoffen bevatten die giftig zijn voor ons organisme?'

Ik stond niet meer tegenover de lerares; ik was geketend en wel voor de inquisitie gesleept, die me veroordeelde tot onthoofding wegens misdaden tegen de juiste voeding.

'Hoe dan ook, over het algemeen ontbijt ik liever thuis.'

'Met koekjes die je in de melk doopt?'

'Ja...'

'Vind je het gek dat je hoofdpijn hebt! Je vergiftigt je organisme en dit is de alarmbel. Je vervuilt het met koemelk, suiker – want ik weet zeker dat je er suiker in doet – en verder met industriële cacao, koekjes die gemaakt zijn van zachte tarwebloem, synthetische vetzuren, palmolie en wie weet wat nog meer, en alsof dat nog niet genoeg is, stapel je daar nog meer koolhydraten bovenop, verrijkt met boter en jam, die ongetwijfeld niet biologisch is.'

'Die maakt mijn moeder zelf...'

'Met kristalsuiker?'

'Tot nu toe wel, maar vanaf morgen is het afgelopen. Ik zorg dat ze ermee ophoudt, ik zweer het.'

Ik had me niet meer zo ongemakkelijk gevoeld sinds die

keer dat ik op de kleuterschool de rok van een non had opgetild om te kijken wat eronder schuilging en zij me, zonder enig mededogen, verraadde aan mijn vader. Ik beschikte niet over voldoende verbale wapens om de veganistische aanval te pareren. Alles wat ik zei, werd tegen me gebruikt. Het was misschien maar beter te zwijgen, zoals advocaten hun cliënten aanraden tijdens de eerste verhoren. Ik kon gebruikmaken van mijn recht om niet te antwoorden.

‘Het enige goede wat je als ontbijt eet, is de banaan,’ vervolgde Claudia onverstoort, ‘maar die zou je met niets anders moeten combineren. Samen met de rest gaat hij gisten en verstoort hij de spijsvertering. Fruit moet minstens een halfuur voor de maaltijd worden gegeten. Nooit erna, zoals alle Italianen doen, en ook niet tijdens.’

Ze had in drie stappen het klassieke continentale ontbijt ontmanteld dat in hotels over de halve wereld gebruikelijk is.

‘Je zou de banaan wel kunnen gebruiken om een heerlijke Kousmine-crème te maken, door er een lepel koudgeperste lijnolie en geroosterde sesamzaadjes aan toe te voegen, maar dat vertel ik je wel een andere keer.’

‘Ja, doe dat, graag. Dus misschien, ik weet het niet hoor, kan ik beter een cappuccino met sojamelk en een gewoon, klein croissantje nemen?’ Ik probeerde me er met de povere basiskennis die ik tot mijn beschikking had doorheen te worstelen.

‘Zonder koffie en zonder croissant. Koffie belast het hart en een croissant is een gegist product, rijk aan gluten en misschien kies je er zelfs een met room.’

‘Nee, volkoren met honing!’ antwoordde ik doodleuk, vol overtuiging.

‘Nog erger! Honing past niet in een veganistisch dieet!’
Shit, Fausto, blijf bij de les, dat zei ze toch net!

‘En bovendien is het volkoren dat in de winkels wordt verkocht meestal nepvolkoren. Als het niet biologisch is, voegen ze zemelen toe aan de normale zachte tarwebloem, om je te laten geloven dat het product echt is.’

Genoeg, ze had gewonnen. Ik was een grenzeloze onbenul en verdiende de nederlaag. Ik probeerde het minder dramatisch te maken.

‘Het was ongetwijfeld beter geweest als ik je vanavond had uitgenodigd om een ijsje te gaan eten.’

‘Ijs bevat melk.’

‘Vruchtenijs niet.’

‘Daar zit suiker in.’

‘Dus ijs is ook verboden?’

‘Niet als je het thuis maakt met biologisch fruit en het bijvoorbeeld zoet met stevia.’

Natuurlijk wist ik bij god niet wat stevia was, maar ik knikte vol overtuiging.

‘Zeker, een lepeltje stevia doet het altijd goed.’

‘Stevia is een plant. Daar gebruik je de blaadjes van.’

‘De blaadjes, dat bedoel ik. Ik was even in de war.’

Ze keek me misprijzend en meewarig aan. Ze beschouwde me duidelijk als een exemplaar van een slecht ontwikkelde soort, een neanderitaliaan uit Rome die zelfs een lesje gastronomie niet waard was. Het etentje werd vervolgd met een doorgewoon gesprek over de zomer die op zich liet wachten, de films die we gezien hadden en onze laatste vakanties. We roerden het onderwerp voedsel en gezondheid niet meer aan.

De rest van de avond stopte ik niets meer in mijn mond wat van dierlijke herkomst was en als toetje koos ik voor onschuldig, vetafdrijvend ijs van citrusvruchten.

Ik bracht haar thuis in eerbiedig stilzwijgen, dat slechts

werd onderbroken door mijn valse belofte om binnenkort een hybrideauto te kopen zodat ik de vervuiling zou terugdringen. Voordat Claudia uit mijn Euro 2 stapte, maakte ze een vernietigende opmerking, die ik nooit zal kunnen vergeten: ‘Hé, ik vind je echt heel leuk... Jammer dat je gauw doodgaat!’

Toen verdween ze in de nacht.

Ik bleef roerloos zitten, met de motor aan. Haar laatste opmerking had vele facetten. Hij bevatte namelijk – op onlosmakelijke wijze met elkaar verenigd – een liefdesverklaring, een vaarwel en een grafschrift. Ik besloot het glas als halfvol te zien: ze vond me leuk. En gezien de omstandigheden mocht ik dat als een gedeeltelijk succesje beschouwen. Of op zijn minst als een onverdiend gelijkspel in de negentigste minuut.